

Därför är en biblisk världsbild relevant!

DET ÄR ETT OVEDERSÄGLIGT faktum att det var inom ramen för en judisk-kristen världsbild som den moderna vetenskapen såg sin vagga. Det var knappast någon slump. Låt oss titta lite närmare på några aspekter av vad det är som gör just den bibliska världsbilden så relevant och trovärdig.

Först och främst förklarar den varför allting existerar och är så finurligt konstruerat (se juninumret av Genesis). Bibelns svar är att det finns en oändligt mäktig och intelligent Gud som ville världen och därför skapade den. Det faktum att Han talade den i existens (1 Mos 1, Joh 1) rimmar väl med observationen att livet i alla dess former har djupt meningsfull information lagrad i sitt DNA.

Men Bibelns Gud skapade inte världen och lämnade den åt sitt eget öde. I stället upprätthåller han aktivt de naturlagar som han en gång skapade. Det innebär att världen inte är ett slutet system som företrädarna för naturalismens världsbild vill få oss att tro. Mirakel är möjliga därför att Gud är fri att när han så önskar agera i sin skapelse och åsidosätta de lagar och principer om orsak och verkan som annars styr vad som händer i skapelsen – annorlunda uttryckt: systemet världen är öppet för Gud.

Medan naturalismens världsbild tvingar sina anhängare att blunda för, bortförklara eller förtränga varje mirakel, kan den kristne lugnt lita på att Bi-

beln är fullt trovärdig när den beskriver alla de fantastiska händelser som Bibeln talar om, och även räkna med dem i sitt vardagliga liv, helt enkelt därför att Gud är miraklens Gud. Han har obegränsad tillgång till sin egen skapelse.

Insikten om att världen är ett öppet system för Gud har historiskt sett aldrig utgjort något hinder för troende forskare som utforskar och beskriver universums uppbyggnad och funktioner. Snarare tvärt om – naturvetenskapen grundlades av namnkunniga vetenskapsmän som hade tron på Bibelns Gud som främsta drivkraft i sin vetenskapliga verksamhet. Uppdelningen i "normalt" och "mirakulöst" kanske rentav är lite missvisande – frågan är om inte det vi kallar helt naturligt i viss mening är "mirakulösa" ting. Kanske är det en naturalistiskt inspirerad illusion att trollsländans flygteknik, kaprifolens doft eller ett korn av fältspat inte utgör mirakel i sig. Materiens, universums och livets innersta hemligheter gäcker oss; vi kan beskriva dem och göra oss modeller av hur de fungerar, men det är en helt annan sak. Även helt vardagliga saker vittnar om Skaparen, inte om "kunskap-sluckornas gud" utan om verklighetens Gud.

Bibeln ger oss också en förklaring till människans natur och världens tillstånd. Av alla varelser är det bara människan som tycks reflektera över sig själv och sin omgivning. Det är bara hon som konstaterar att världen är full

av lidande och att hon själv är trasig och kluven till sin natur och bär på en skuld och en djup längtan efter mening i tillvaron, efter återupprättelse och förlåtelse. Bibeln förklarar det med att Gud skapade människan till sin avbild som levande evighetsvarelser med fri vilja, kreativitet, känslor och intellekt. Varelser som skapades till gemenskap med varandra och med honom själv men som medvetet valde att misstro Gud och trotsa hans goda vilja – ett historiskt och ödesdigert syndafall. Utifrån Bibeln är detta anledningen till vår kluvenhet, vi som vet det rätta men så ofta agerar annorlunda.

Naturalismen ger ingen sådan förklaring; enligt den är både världen och vi helt enkelt som de råkade bli, utan någon bakomliggande plan eller tanke. Inom denna världsbild är allting som människan själv uppfattar som sin fria vilja ytterst en illusion eftersom inte bara hennes fysiska kropp utan även hennes medvetande ytterst är en oplanerad biprodukt av slumpartade mutationer och selektion. I en sådan världsbild blir normer om rätt och fel, gott och ont godtyckliga och situationsberoende begrepp som varierar från ett socialt sammanhang till ett annat och över tid. Något absolut normsystem existerar då inte. Människan fråntas därmed också sitt absoluta ansvar för sina handlingar. Hon kan mycket väl bryta med sin grupps normer och därmed bete sig förkastligt gentemot dem, men eftersom inga absoluta normer existerar och hon

PIXABAY

är en produkt av blinda naturkrafter så har hon heller inget yttersta ansvar för hur hon väljer att leva sitt liv. Hon kan mycket väl bära känslor av både meningsfullhet eller skuld, men egentligen har sådana känslor ingen förankring i verkligheten. De betyder ingenting. Allt enligt naturalismen.

I en värld som i allt ökande grad präglas av laglöshet och korruption får oskyldiga människor lida och dö medan skyldiga kommer undan i kraft av sin makt, list eller rikedom. Naturalismens kommentar till det kan bara bli ett krasst "shit happens", medan den bibliska världsbilden ger både varning och tröst: Gud känner allas gärningar och motiv,

och eftersom han är helig och rättfärdig kommer han inte att låta den skyldige bli ostraffad. Gud är Sanning.

Men han är också Nåd. Vore det inte så skulle ingen människa kunna överleva den slutgiltiga domen. Han kom i fysisk gestalt och "var full av nåd och sanning" (Joh 1: 20?) och när Jesus dog en ställföreträdande död oskyldig på ett kors möjliggjorde han en helad och återupprättad relation med vår Fader och Skapare, genom tron.

Någon frälsningshistoria eller vision om återupprättelse till ett paradissiskt tillstånd står inte att finna inom naturalismens världsbild. Därför kan den aldrig tillfredsställa en människa i någon

djupare mening. Den lämnar människan ensam i en kall likgiltig värld utan hopp och utan svar på de stora frågorna om liv och död och meningen med livet. Det är den emotionella sidan av saken. Den bör inte vara avgörande. Det är långt viktigare att den världsbild man väljer harmonierar med verkligheten, men när en världsbild både ger relevanta svar på alla våra stora frågor och dessutom ger tröst och framtidshopp måste det onekligen ses som en rejäl bonus. Och kanske är just det rentav adelsmärket på att den bibliska världsbilden är sann.

Valet av världsbild borde därför inte vara svårt.

/Redaktionen